

Poslední krok

Foto: Jiří Strašek - Člověka a víra

Přiblížili jsme se, vážení a milí přátelé, až k samotnému jádru eucharistického slavení. Zazpívali jsme chvalozpěv celého nebe a vstupujeme do nejposvátnějších slov – do slov samotného Krista, do slov ustanovení. Od nich nás ale ještě něco málo dělí, a já bych nerad tuto část mše svaté přeskočil bez povšimnutí.

V našem mešním seriálu se totiž díváme letos zvláště na to, jak se v liturgickém slavení zrcadlí víra církve – jak se to, co církev věří sama o sobě, odráží v tom, jak slaví. A právě těch několik málo slov po zpěvu Svatý, svatý, svatý je docela pěkným vodítkem pro naše pátrání. Kdybychom se chtěli naučit, jak se jim přesně říká, obohatíme svůj slovník o výraz Postsanctus.

Ono latinské Postsanctus vlastně znamená jen „to, co je po zpěvu »Svatý«“. Není to však bezvýznamná pasáž, jen jakási „vycpávka“! V jednotlivých eucharistických modlitbách zde totiž najdeme několik dobrých důvodů, proč vlastně eucharistii slavíme.

V prvním z nich, tzv. Římském kánonu, je Postsanctus nejobsáhlejší. Na rozdíl od ostatních eucharistických modliteb je hned na začátku jmenován papež a diecézní biskup. To nás upozorňuje na fakt, že slavení mše není izolované dění! Ať slaví kdokoli, ať slaví kdekoli, vždy slaví v jednotě s papežem a s místním biskupem. A hned vzápětí kněz dodává, že mši slavíme „především za církev,

svatou a obecnou, po celém světě“. Vidíme a slyšíme zde tedy univerzální rozměr církve, kterou eucharistie utváří a spojuje.

Následuje řada jmen, kterou by si někteří mohli splést s litaniami ke všem svatým. To by ovšem byl omyl! Tato jména – jména apoštolů a světců – nás upozorňují na dvě důležité věci. Na prvním místě je to fakt, že církev stojí na apoštolech, jak říká Písmo: „apoštolové jsou základy stavby církve“ (Ef 2, 20). A zadruhé: církev nemá jen pozemský rozměr. Ti, kdo nás předešli do Boží slávy, patří k církvi stejně jako my a vytvářejí církev spolu s námi.

Druhý kánon je velmi stručný: vyznává Boží svatost. Bůh je pramen všeho posvěcení – to od něj pochází naše svatost, jen skrze něj a díky němu můžeme hovořit o svaté církvi, o svátostech, o svatých a světcích. Svatost není naše dokonalost, ale naše ochota čerpat z jediného zdroje svatosti.

Třetí eucharistická modlitba velmi správně zmiňuje Svatého Ducha. Je to on, jehož mocí má život všechno živé. Je to on, kdo dává posvěcení. Je to on, kdo vytváří z lidí Boží lid, kdo ho uschopňuje k přinášení obětí. A tato oběť čistá, jak o ní hovoří již prorok Malachiáš (Mal 1, 11), oběť Kristova, je přinášena po celém světě – „od východu až na západ“. Vidíme zde opět důraz na celosvětový rozměr církve.

Velmi zajímavá je čtvrtá eucharistická modlitba. Ta zde totiž opakuje takřčené „dějiny spásy“. V nich můžeme sledovat neustálou Boží snahu získat člověka – navzdory lidským slabostem a selháním, navzdory pádu do hří-

chu, navzdory zlu a smrti. Bůh stále pomáhá lidem, aby ho hledali a nacházeli.

Je totiž velmi důležité uvědomit si, kdo přichází s iniciativou jako první. Ve vztahu člověka s Bohem je to vždycky Bůh, kdo hraje „první tah“. I naše slavení, naše modlitby, naše liturgie, náš život v církvi není naším nápadem a vynálezem, kterým bychom chtěli a mohli Boha překvapit nebo o něčem přesvědčit, natož pak k něčemu přinutit. Je to naše odpověď na Boží nabídku spásy, na Boží lásku, která se zcela konkrétně stala hmatatelnou v Ježíši Kristu.

Čas od času se setkáme ještě s jinými eucharistickými modlitbami; v misále je nenajdeme, do češtiny byly přeloženy a vydány o něco později. Jejich část Postsanctus je pro všechny varianty stejná – podle ní můžeme tyto texty nazvat „eucharistické modlitby putující církve“. Církev je skutečně Boží lid na cestě – často o ní takto mluví II. vatikánský koncil, ale má to své opodstatnění i v Písmu.

Velice se podobáme emauzkým učedníkům. Jsme poutníci – ale ne jen tak ledajací. Nejdeme sami – Bůh nás doprovází. Nejsme bezradní – sám Pán nám otvírá Písmo. Nejsme bez prostředků – On nám láme chléb. Boží blízkost, Boží vedení, Boží slovo a eucharistický pokrm, to jsou nejdůležitější prvky v životě církve i v životě každého z nás.

Šťastnou cestu do Emauz přeje otec Zdeněk Drška

Kája Brdskej

Podle životních osudů Karla Kahouna.
Z cyklu "Muži určení k likvidaci".
Autor: czina

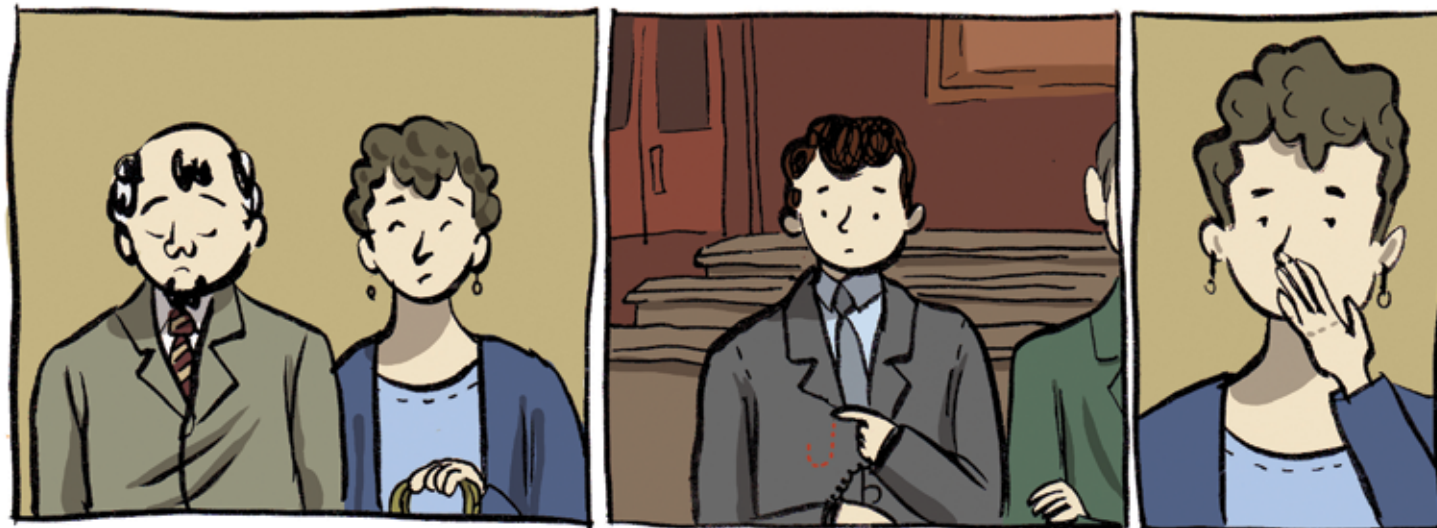
díl 5.

Vyslyšali mě několik měsíců. Byl jsem sám na cele a byla to hrůza. Ve dne i v noci muselo být rozsvíceno, spát jsem musel s rukama na dece. Spánek byl dobrý, posilující. Člověk měl obyčejné civilní sny. Ale probudit se na cele, to bylo strašné!

Po pár dnech lezete po čtyřech a hledáte pavoučka, jediného vašeho kamaráda, který tam byl a najednou je pryč. Po pár měsících nás s několika dalšími vězni najednou odvezli do Prahy k soudu. Jeli jsme Plzni v neoznačeném autobuse. A já viděl tu tetu, co jsem u ní na střední škole bydlel, jak jde na nákup. Ale nemohla tušit, že jsme vězni. Bachaři byli v bílých košilích, psi leželi na podlaze, my jsme byli v civilu a ruce připoutané k sobě.

Soud byl tajný. Pozvaní byli jenom moji rodiče. Styděli se, že mají syna kriminálního a nechtěli přijet. Ale nakonec dorazili a pochopili, že je to celé divadlo a že jsem nic neprovedl, že jsem před soudem pro svoje přesvědčení. A nakonec to rodinu stmelilo. Seděli naproti mně a já viděl, že se na mě maminka dívá, tak jsem začal psát prstem na prsa písmenka. Maminka zpozorněla. Varoval jsem ji, že se ptali na jednu naši známou, zarytou antikomunistku. Viděl jsem, že mi rozuměla. Nakonec jsem byl odsouzen na dva a čtvrt roku vězení. Byla to úleva!